

og selv om han gjorde det, vilde man vel ikke tiltale ham, hvis han kom her over paa et Besøg. Derimod kunde der jo nok tænkes et andet Tilfælde, hvor man vilde rejse Tiltale, nemlig naar den paagældende kun havde opholdt sig en kortere Tid i Udlandet og under en Krig mellem to andre Magter, f. Eks. en Krig mellem England og Rusland, støttede det ene eller det andet af disse Lande. Her kunde der være Tale om at sætte ham under Tiltale derfor, særlig hvis der fra den ene fremmede krigsførende Magts Side fremkom Besværing over ham. Forholdet vil nemlig i Almindelighed stille sig saaledes, et naar der ikke fremkommer Besværing fra en af de krigsførende Magter, vil Spørgsmaalet om Tiltale i Reglen ikke opstaa, thi det vil ellers i det mindste meget ofte gaa Autoriteterne forbi som upaaagtet. Men kommer der i saadanne Tilfælde en Klage frem, vil det blive et Spørgsmaal, der maa gøres til Genstand for Overvejelse i Justitsministeriet, om en saadan Person, for saa vidt han kommer inden for de danske Myndigheders Rækkevidde, bliver at sætte under Tiltale i Henhold til Reglen i Straffelovens § 6.

Nellemann: Jeg vil blot tillade mig et Par Bemærkninger i Anledning af det fremkomne. Det er ganske klart, at Konsuler, som ere ansatte i danske Havne, ere forpligtede til at adlyde de danske Love, og det selv om de ere udsendte Konsuler, høre til de saakaldte Consules missi, thi de have ikke Eksterritorialitet undtagen i deres Konsulatsforretninger. Det er en almindelig anerkendt Sætning. Der kan derfor ikke være den allerfjerneste Tvivl om, at den amerikanske Konsul paa St. Thomas er fuldstændig forpligtet til at adlyde de danske Love. Jeg kender aldeles ikke til, hvad der er passeret derovre, til hvad Guvernøren har gjort eller ikke, men jeg vil blot sige dette, at det har været Guvernørens aldeles uomtvistelige Pligt at hindre, at Konsulens forsyner en af de krigsførende Magter med Krigsfornødenheder, og jeg vil tilføje, at Guvernøren havde ikke gjort sin Pligt ved ganske spagfærdigt at sige til Manden: Det maa De ikke gøre. Det lader man sig ikke nøje med, det er den neutrale Magts Pligt at forhindre sligt ved ethvert til dens Raadighed staaende Middel, den skal gøre sit yderste, og kun hvis man møder en overlegen Magt, som gør det umuligt for en at forhindre det, er man undskyldt. Jeg kender som sagt ikke til, hvad der er passeret, men det staaer for mig klart, at Guvernøren var forpligtet til ved ethvert

til hans Raadighed staaende Middel at forhindre, at noget saadant skete. Hvad angaar det andet Spørgsmaal, det om „Undersaatter“, skal jeg bemærke, at det er jo et Spørgsmaal, som det aldrig vil kunne lykkes saaledes at give en klar Definition, saa at der ikke i det enkelte Tilfælde kunde være nogen Tvivl om, hvad der kan henregnes dertil og hvad ikke. Det kommer blandt andet deraf, at de forskellige Landes Lovgivningsbestemmelser om, hvem der er Undersaat, og hvem der ikke er det, ere saa forskellige; der eksisterer ikke noget almindelig anerkendt Begreb i den Retning. Men hvad der her nærmest maa komme i Betragtning, er egentlig det Spørgsmaal, hvem man folkeretlig er ansvarlig for, og det er Staten jo for dem, der staa under dens Jurisdiktion, dem, som den kan befale over. Deres Opførsel er den folkeretlig ansvarlig for, og derfor mener jeg, at det er det, som i dette Tilfælde maa blive afgørende for, hvem der maa kaldes Undersaatter. Det gælder altsaa for det første om alle herboende Personer, som ere forpligtede til at adlyde de danske Love, saa længe de ere her, og som vi ere berettigede til at straffe, for hvad de gøre; det er ganske klart. Hvad angaar Personer, der opholde sig i Udlandet, erkender jeg, at det ofte kan være et tvivlsomt Spørgsmaal — tvivlsomt ikke blot i denne Relation, men i mange andre — hvornaar en Person, som tager Ophold i Udlandet, hører op med at være dansk Undersaat. Der er jo visse Tilfælde, hvor han ganske sikkert maa blive ved at anses for dansk Undersaat, uagtet han bor i Udlandet, men der er ogsaa andre Tilfælde, hvor han ikke gør det. Om han har Indfødsret, kan naturligvis ikke komme i Betragtning. Jeg tror derfor, at man ikke kan sige noget almindeligt om dette. Jeg mener, at man ikke kan sige, at den Omstændighed, at han opholder sig uden for Danmark, uden videre skulde gøre, at han ikke falder ind under denne Lov, thi saa længe han ikke kan betragtes som Undersaat af en anden Stat eller Statsborger i en anden Stat, saa længe maa han jo blive ved at være dansk Undersaat eller dansk Statsborger, og saa længe maa ogsaa den danske Stat være berettiget til at rette Befalinger til ham navnlig i Anliggender, som kunne være skadelige for den danske Stats egen Sikkerhed. Men som sagt, det kan jo stille sig noget forskelligt. Der er jo Lande, hvor man ikke anerkender nogen for at have ophørt med at være Udlænding, før de ligefrem ere naturaliserede. Der er andre Lande, hvor kun en vis Tids Op-